

Opfordring til Arvinger og Legatorer om at møde, og at denne Indfaldelse af Arvingerne træder i Stedet for den nu brugelige Indfaldelse med Aar og Dags Bærfel. Der findes altsaa her en væsentlig Forforskjelt Sted af det lange Bærfel, der nu maa gives Arvingerne. Fremdeles medfører Lovudkastets § 27, som min ærede Sidemand — jeg tilstaa, noget til Forundring for mig — havde Udskilligt at indvende imod, at der kan ske Salg underhaanden med større Lethed, end det nu er Tilfælde. Her er der givet en Mulighed for Salg underhaanden, rigtignok kun naar de mødende Stemmehæftede deri ere enige; men jeg skal bemærke, at saaledes som det gaar for sig i Praxis i et langt overveiende Antal af Tilfælde, møder der ingen Vanskeligheder i saa Henseende. De Tilstedeværende ere gjerne enige med Skifteretten, det er i Almindelighed Arvingerne selv, der ønske at fremkalde en anden Ordning end Realisation ved Auktion, og her haaves der Himmelfor, at, naar Skifteretten deri er enig, kan en saadan Realisation indgaa, medens dette ellers under den nugældende Lovgivning meget vanskelig kan ske. Men hertil kommer, at § 27 ifølge sin Plads kun finder Anvendelse i det Tilfælde, at Arvingerne ikke driste sig til at paatage sig Ansvar for Gjælden, hvor det altsaa ikke kan vides, om Boet vil give Arv, men hvor der er Tvivl om, at det ikke vil blive Tilfælde. I saa Fald er det i og for sig nødvendigt, at Boet realiseres, da Kreditorerne ere berettigede til at faae kontant Betaling. Og for ret at vurdere den nævnte Paragraf, maa man efter min Mening sammenholde den med § 47, som giver den Regel, der er forskjellig fra det Nugældende, at hver enkelt Arving er berettiget til for sin Arvelod at fordræ Udlæg efter Vurdering, dog ikke i faste Eiendomme. Dette tror jeg vil være i høi Grad tiltalende for den almindelige Følelse, som mange Gange opprøres imod, at Løsregjenstande, som den Afdøde har eiet, som han har havt Hæder, og som en enkelt Arving ønsker at komme i Besiddelse af, ikke retlig kunne gaa over i Besiddendes Besiddelse uden prøvet Auktion eller i alt Fald ikkun med Samtykke af samtlige Medarvinger. Det har derfor forekommet mig at være en smuk Løsning af dette Forhold, som gives i § 47, hvor det hedder, at hver enkelt Arving er berettiget til for sin Arvelod at fordræ Udlæg efter Vurdering. Men hvad der i endnu højere Grad vil bidrage til at fremkynde Boets Behandling og fremkalde det Resultat, som enhver Arving ønsker, nemlig saa snart som muligt at komme i Besiddelse af de kontante Penge, ere Bestemmelserne i § 52, hvorefter det slet ikke er nødvendigt at udste nogetfomhelst Proklama til Kreditorerne, naar Arvingerne erklære, at de ville overtage Ansvaret for den Gjæld, som maatte findes. Det fremgaar nemlig meget tydeligt af Slutningen af § 52, hvor det hedder: „Naar Proklama udstedes, maa

Boet ikke deles mellem Arvingerne, førend efter dettes Udsløb“, at der ikke er noget i Veien for, at, naar Arvingerne ville paatage sig at dele Boet, kan det lovmæssigt ske uden Udstedelse af Proklama, derved vil i mange Tilfælde vindes en ganske betydelig Fremgang af Skiftet, saa at Boet efter meget kort Tids Forløb kan være fuldstændig opgjort mellem de Interesserede. Hvad der herimod skulde kunne indvendes, er alene dette, om det ikke efter Omstændighederne kunde være betænkeligt for Arvingerne at tage en saadan Beslutning; men denne Betænkelighed har været omtalt, da Sagen sidst var under Forhandling, og den er funden ubegrundet, ikke blot af de Talere, der i Almindelighed staa paa samme Side som jeg, men ogsaa af dem, som i Almindelighed optræde som Modstandere af den nuværende Regjering, og navnlig er dette udtalt af en enkelt Taler, som jeg tænker paa, nemlig det ærede Medlem for Beile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), som erkjendte, at saaledes som Sagen er ordnet i den nugældende Lovgivning, naar man nemlig fastholdt dette, at alle Arvinger skulde være enige, for at Proklama skulde kunne udstedes, og det derhos er nødvendigt, at Skifteretten billige denne Beslutning, naar ikke alle Arvingerne ere myndige, var der ikke nogen Anledning til at have Betænkelighed derved. Der er fremdeles et specielt Forhold, hvor Realisation af Boets Eiendele ved Auktion fremtræder med en særegen høi Grad af Ubillighed, og det er, naar den længstlevende Egtfælle skal stifte med den først afdøde Egtfælles Sidebetslægte. Den nuværende Lovgivning indeholder en Bestemmelse om, at naar den længstlevende Egtfælle navnlig Fæderen stifter med sine Børn, kan han fordræ, at det slet, uden at nogen Realisation af Boet finder Sted blot efter hans egen Opgivelse af Verdien, naar denne Opgivelse ikke skønnes at være upaatidelig. Dette Princip gælder imidlertid ikke efter den nugældende Lovgivning, naar Egtfættet er barnløst, og det altsaa er Konens Brødre og andre Sidebetslægte, med hvilke der skal stiftes. I saa Tilfælde kan det fordræ, at en Realisation af Boet finder Sted; selv om det antages, at Manden kan forlange sig en fast Eiendom udlagt efter Vurdering, kan han dog i alt Fald ikke gjøre Fordring paa den lette og hurtige Skiftebehandling, som tilkommer ham, naar han stifter med sine Børn. I saa Henseende indeholder det foreliggende Lovkastets § 60 en Bestemmelse, som giver den længstlevende Ret til at fordræ, at der i et saadant Tilfælde ikke skal finde nogen Realisation Sted. Dernæst er det et Princip i det Lovkast, som her foreligger til Behandling, at Embetsmandens Indgriben skal være saa lidt fremtrædende som mulig; naar de Besiddende, som have Interesse i Boet, ere enige om en vis Fremgangsmaade, saa bør den følges, uden at Skifteforvalteren som saadan er berettiget til at mod-